

Jiřice byly založeny uprostřed hlubokých lesů, ještě v r. 1720, kdy byla vydána Müllerova podrobná mapa Čech zvaná „Mapa geographica Regni Bohemiae“, je vidět jak vypadalo okolí obce. Jiřice ("Girschitz") jsou zakresleny jako malá ves, obklopená kolem dokola lesy. Cesty ke Vrutici, Předměřicím, Benátkám, Mladé a další vedly všude lesem. Pouze část katastru - severně od obce- byl svah, dnešní Lazarky a odtud na západ byla pole. Na východ od Jiřic ležela vesnice Mladá - první zmínka z roku 1369, kterou v roce 1904 stát vykoupil a zrušil a na jejím místě zřídil milovické vojenské cvičiště. Do Mladé vedla cesta, která se nazývá „ruská“. Prý od Rusů, kteří tudy v napoleonských válkách táhli ku Praze a cestu lesem rozšířili. Východně od Jiřic byla v době stavby cvičiště postavena myslivna, hájovna a domek pro kočího.

V Mladé při kostele sv. Kateřiny stávala fara, ke které byly Jiřice přiděleny. Poslední svatba v kostele před vystěhováním Mladé se konala 18. října 1907. Ženich byl František Mareš a nevěsta Alžběta Dvořáková z Jiřic čp. 33.

Také v pozemkové knize se dovídáme něco z historie obce Jiřice: Hospodářství č.11 v Mladé prodali jako poslední Václav a Božena Bašusovi roce 1905 a odstěhovali se do Jiřic čp. 6. Jejich syn Josef Bašus byl poslední starosta v Jiřicích až do nuceného vystěhování obce r. 1940.

V druhé polovině 19. století přesáhl počet obyvatel Jiřic čísla 250, proto byla v r. 1877 v místech dnešního obecního domu postavena škola. Byla postavena původně jako jednotřídní a v roce 1903, kdy počet obyvatel obce přesáhl 350, ji obec rozšířila o přístavbu. Počet obyvatel neustále narůstal - v roce 1910 bylo v obci 449 obyvatel.

Druhá světová válka zasáhla do mnoha životů a v případě Jiřic a několika dalších obcí v okolí způsobila, že se lidé naráz ocitli bez domova. 6. prosince 1939 přijeli do obce úředníci Pozemkového úřadu k soupisu veškerého majetku. Posléze se konala v okolí dvě velká vojenská cvičení německé branné moci. Pak bylo občanům řečeno, že se bude rozšiřovat vojenské cvičiště v Milovicích a skončilo to nuceným vystěhováním Jiřic, Benátské Vrutice, Struh, Lipníku, Zelené, Radenic, Kbel, Újezdce; částečně zabrány katastry obcí Lysá nad Labem, Stará Lysá, Čihadla, Předměřice nad Jizerou, Staré Benátky, Dražice nad Jizerou, Brodce nad Jizerou, Luštěnice, Újezd, Bratronice, Čachovice, Vlkava, Všejan, Vanovice, Straky, Zbožíčko, Milovice. Byl odhadnut a zapsán veškerý majetek, včetně půdy a její bonity. Za čtyři měsíce bylo vše hotovo a na jaře r. 1940 bylo všem přikázáno, že se musí vystěhovat do 31. října r. 1940 do půlnoci, ale do té doby musí každý pracovat jako by se nic nestalo. Lidé dostali za své statky zapláceno podle tržeb smlouvy sepsané německými úředníky. V této tržební smlouvě je výslovně uvedeno, že majetky musí být Němcům předány v naprosté čistotě, tzn. uklizené půdy, vyprázdněné jímky, umyté podlahy atd. Málokoho napadlo s tržební smlouvou nesouhlasit, protože by dopadl tak jako pan Josef Dvořák s manželkou Anežkou, kteří odmítli smlouvu podepsat a museli se vystěhovat ihned, resp. do 24 hodin. Přestože pomáhali všichni sousedé - na vypůjčené vozy a valníky nakládali majetek a odváželi do okolních stodol a dvorů - bylo to opravdu hořké loučení.

Z peněz, které za tyto majetky dostali si měli lidé opatřit náhradní bydlení. Mnozí ale ještě v srpnu neměli nic. Pro takové bylo plánováno nouzové bydlení v dřevěných barácích u Dvorců za Lysou n. Lab. Tyto baráky byly skutečně postaveny, ale sloužily k vojenským účelům a byly zbořeny v r. 1945.

Po vystěhování obyvatelstva byla zprvu obec liduprázdná. Posléze byl postaven v části zvané V Liškách a V Rouni vojenský tábor a na úrodných pozemcích vybudováno mnoho km silnic. Obce se po nějaké době hemžily novými usedlíky, kteří bydleli v táboře samotném či v opuštěných domech. Pracovali pro Říši.

Po skončení války se pro starousedlíky objevila naděje na návrat do rodných obcí. Němci už byli pryč, ale zato někteří Češi se dali do drancování. Z domů mizela okna, dveře, dlaždice, kamna, el. vedení a dokonce i spoje krovů ze střeš - následkem čehož se zřítily celé domy. Po 3 měsíce tu byla ubytována Rudá armáda - také v Benátské Vrutici, v táboře v Liškách a v Milovicích.

Část bývalého Kouřimského kraje z Mapy země České z r. 1720 od Jana Krištofa Müllera, c.k. rakouského setníka a inženýra. Část bývalého Kouřimského kraje z Mapy země České z r. 1720 od Jana Krištofa Müllera, c.k. rakouského setníka a inženýra.